

El mite de la violència religiosa

Ds, 29/10/2011 per Catalunya Franc...

[Catalunya Franciscana](#)

Actualment estic llegint un llibre bastant gruixut de William T. Cavanaugh escrit fa poc. Quasi a la meitat del llibre, fa una pregunta: “Si ara féssim una enquesta als nord-americans que es confessen cristians, i els preguntéssim: “Vostè estaria disposat a matar per la seva fe?” Què respondrien?... I si li preguntéssiu: “Vostè estaria disposat a matar pel seu país?” Que respondrien? ...Oi que s’intueixen les respostes? I no simplement als EEUU, això ens ho podrien preguntar a cadascun de nosaltres. “Tu, que ets de tal país, mataries per la teva fe?” N’hi hauria molt pocs que diguessin que sí. Però si els preguntéssim “Mataries pel teu país?” Aquí sí que en trobaríem, i molts. I aquest autor es pregunta: “I per què es diu, doncs, que la religió és la causa més gran de la violència? Les fronteres, les banderes, els himnes... porten moltes baralles. Penseu-ho un moment vosaltres mateixos. En les nostres converses diàries normals, per què us baralleu, per la fe, o pels problemes de nació i política? Què porta més violència en les nostres vides? Per què és continua dient, doncs, que la religió és la font més gran de violència? Ja no diguem quan la font de la violència és la recerca del diner, o del sexe, això ho tenim cada dia als diaris. Per què, doncs, es continua dient que la religió és la font més gran de violència?”

Aquest autor titula el seu llibre: “El mite de la violència religiosa”. L’autor no vol dir que la religió i la nostra fe no hagin portat violència, i en porti ara, és claríssim, ha estat i és així, però: És la font més gran de violència? Aquí hi ha el problema. Aquesta mania de posar l’accent en la religió com a font de violència, no tapa altres violències molt més greus i molt més actuals? Aquí hi ha el problema...

En el llibre, aquest senyor diu que el tòpic de que la religió és la font més important de violència és un mite que fonamenta un pensament que és tingut per evident: “El pensament laic, laïcista, el pensament agnòstic, fins i tot, ateu, és més tolerant i facilita que s’arreglin els problemes”. Aquest és el pensament que tenim posat en el cap, però és així?

Això és el que intenta desmuntar l’autor d’aquest llibre Primer desmunta el tòpic

de les anomenades guerres de religió dels segles XVI-XVII. Punt per punt (aquí no m'hi puc entretenir) va desmantant i fa veure que la causa que hi ha en aquelles guerres, anomenades de religió, no tenen res a veure amb la religió, en el 99 % de casos.

També cal preguntar-nos si el laïcisme ha portat la pau? Aquesta és la pregunta. Es va iniciar amb la revolució francesa que va començar, literalment, tallant caps, i va durar tot el segle XIX. I un altre moviment laïcista: els nazis, molt laics i una “meravella absoluta de pau i tranquil·litat”; i igualment el marxisme amb els seus milions de víctimes. Ha portat la pau el laïcisme? El capitalisme, concreció actual del laïcisme, que amb la seva falta absoluta de valors està ensorrant la humanitat en una profunda crisi, és portador de pau? Val la pena que almenys els creients ho tinguem clar, que la fe no és la principal font de problemes. No és la fe, i menys quan fem referència al NT i als evangelis.

Fixeu-vos en Isaïes: Dedico el meu cant al meu estimat, cant de l'enamorat de la seva vinya. Qui és l'enamorat? Déu. Qui és la seva vinya? El poble d'Israel. I fa aquesta poesia, en la qual es veu a Déu arreglant la vinya, alimentant-la, netejant-la, fent el cup, tenint-ne cura, treballant per aquesta vinya que és Israel, que és la humanitat... I de quina manera respon el poble d'Israel? Doncs de la manera que nosaltres fem ara, igual que a l'Evangelí en la paràbola dels vinyaters: Volen treure Déu i els seus enviats de la vinya, de la nostra vida. No volem que la vinya tingui amo, els amos som nosaltres, la referència som nosaltres, únicament nosaltres, l'home sol. L'home es fa amo de la vinya, però què passa en el món actual? Un amo total de tot, que pot destrossar-ho tot, però que ha buidat el món de Déu i, per tant, de consol, d'esperança i de sentit. El món ha quedat buit, buit, i el cor de l'home és un desert; perquè sense Déu l'home no s'entén, sense Déu l'home perd l'autèntica alegria.

Per això jo diria, com deien els jesuïtes antics i encara actualment: Tot s'ha de fer a major glòria de Déu. Què vol dir això? No que Déu necessiti glòria, sinó que som nosaltres que necessitem la glòria de Déu. Què vull dir? És important retornar a Déu i a la fe el bon nom, perquè en la mesura que vegem que la fe no és font de violència, ni de destrucció, sinó de Vida i Esperança, això farà que la persona humana pugui obrir una finestra, sortir d'ella mateixa i pugui respirar a fons.

Per això és important, que nosaltres els cristians, siguem portadors d'aquest missatge d'esperança. Jesucrist ha ressuscitat, i la pau que això comporta ens omple el cor de serenitat, d'il·lusió i de sentit. Per això deia Sant Pau en el text de la Carta als Filipencs: Que res us inquieti (Així hauria de ser el creient) A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepasa tot el que puguem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Nosaltres hem de ser la Bona Nova pels nostres companys, amics i familiars; nosaltres personalment: homes, dones, que hem gustat la pau de sentir-se ple de Déu i som, per tant, instruments, no violència sinó de pau i de concòrdia. Així netejarem la faç de Déu, netejarem el nom de Déu, i així Déu tornarà a ser una Paraula que porta esperança i no por.

DIUMENGE XXVII DE DURANT L'ANY, 2 d'octubre de 2011
(Is 5,1-7; Fl 4,6-9; Mt 21,33-43)

Fra Jacint Duran i Boada